

i Ze sborových akcí

viz sborový dopis

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

S překvapením a smutkem jsme se v srpnu dozvěděli zprávu, že nás 12.8.2009 ve věku 77 let opustil bratr Jiří Kadlec. Vzpomínkové rozloučení s ním bude v neděli 13.9. v 16 hodin v našem kostele. Společně na něj vzpomeneme také v příštím čísle Hroznu.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešikar, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Číslo 99/září 2009

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

a Podzimní sborový dopis členům sboru

Obsah

Otec k sobě lidi táhne	2
Sborový dopis	5
Ekumena v praxi	6
Tábor Orlovy 2009	10
a další články ...	

Otec k sobě lidi táhne

Kázání Ester Čaškové na Vinohradech 6.9.2009

Jan 6,37–40

³⁷ Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, ³⁸ neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; ³⁹ a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. ⁴⁰ Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.

Milí bratři a sestry,

i když je každý den novým začátkem našeho života, přesto je začátek nového školního roku obdobím, kdy přemýšlíme o budoucnosti, soustředěněji plánujeme a přemýšlíme, jak vést svůj život i životy dětí. Církev nenabízí prorocství, co, kdy a jak bude. Pán Bůh to s námi myslí dobře, když nás nenechává předem poznat, co nás v jednotlivostech čeká a co zvládneme právě v tu chvíli, když to přijde. Kdo věří, ten důvěruje a nechá se vést, kráčí do neznáma, ale v jistotě, že není sám, a proto nepadne.

Evangelium nám ukazuje, že čas, který máme, který prožíváme, je časem spásy. Už neplyne jen tak. Je poznamenán Kristovým příchodem do světa, jeho vzkříšením a jeho přítomností mezi námi a také tím, že čekáme jeho druhý příchod. Všecko, co prožíváme, prožívá Kristus s námi. A ať jako jedinci nebo jako národy máme před sebou cokoli, žijeme pod nabídkou, pod předznamenáním milostivé Boží lásky, která nám otvírá cestu. V tom přečteném oddíle je dvakrát řeč

o tom, že Otec svému Synu daroval lidi. Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; Jeho vůle je, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal.

To je něco, co mnoho lidí neví, že Bůh v Ježíši Kristu je tu pro lidi, pro ně, pro nás. Při prázdninovém cestování jsem si uvědomila, že snadno poznáte město, kde se představitelé o lidi starají a jde jim o to, aby se lidem žilo dobře: Snadno najdete potřebné informace, kde je pošty a lékárna, autobusy mají nízký práh, aby se dobře nastupovalo i starším lidem, a vlídní policisté skutečně radí a pomáhají. Bohu také jde o lidi. Co dělá, dělá pro nás – ne kvůli sobě.

A teď dejme pozor na slova, která evangelium bez zábran užívá, ale my je v souvislosti s vírou a Bohem opatrně obcházíme. Evangelista říká: Kristu bylo dáno VŠECHNO a Bohu jde o VŠECHNY lidi. Jde o všechno a o všechny...: *(Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi – říká Matouš 28,18, Jan: Otec mu dal všecku moc do jeho rukou Jan 3,35)*. Na Kristu spočívá Boží láska a skrze něj je transportována do světa. A kromě lásky je Kristu dána také Boží moc. Co bude z tohoto světa, co bude z nás, všechno to podstatně závisí na Kristu. V něm je přítomný a skrze něj působí Bůh sám. Nevíme detailně, co nám život ještě přinese, ale víme tu zásadní věc: že nad námi nevládnou temné síly osudu ani temná moc zla, ani zákon, který nemůže na nikoho brát ohledy, ale že ve všem, co přichází a ještě přijde,

dobré. Vyrobili jsme si každý trpaslíka, dokonce i teenageri. Ti se sice zlobili, že není signál (mobilu), ale ne moc. Pro trpaslíky jsme stavěli domečky. David, kterému je čtrnáct, nestavěl, že je to pod jeho úroveň, ale teenageri udělali i bar a diskotéku. Všechny domky vydržely, jen ne Kuby a Štěpána, bohužel. Výstava trpaslíků venku taky byla, ale ne dlouho, aby si s ní psi nehráli. Ostatní hry se také úžasně vydařily, i kopání pokladu (teď nás nikdo nevidí, když si navlékneme

prsten). Šedýnek a Lityšek (psi přátelé) s námi chodili do lesa na hry, bylo to legrační. Šli s námi i k Wolkerovu památníku.

„Měli jsme dobrou službu v kuchyni, uvařili by i rozzlobenou bachyni“, myslí se naši milí kuchaři!

Tábor Orlovy se, myslím a taky v to doufám, všem líbil!

Napsala *Adelaida H. Wernischová*
31.8.2009

P.S. Poděkování: Zdeně, že pro nás hru vymyslela a připravila, Petrovi, že tábor skvěle vedl, Filipovi aj., že ví o skvělých hrách a umí zkrotit i nezbedné děti, Gandalfovi – Jarmile, že vždy ví, kde pomoci, a dělá to laskavě, Ester za písničky a ranní povídání, Pavlovi – zásobovači, že sežene v létě i vánoční zboží aj, Terezce, Miše a Mikulášovi, že byli kdykoliv k dispozici, když bylo třeba, Lauře, že vydržela do konce, a všem dětem, že jsou O.K., a ne K.O.!

HW+AW+ další spokojení účastníci tábora

Jakoby mimochodem jsou zmíněna opatření, která začala Židům těžce znepříjemňovat život – například zákaz navštěvovat kavárny, chodit do parků, jezdit hromadnou dopravou, příkaz odevzdat jízdni kola. Etty se s nimi vyrovnává svým způsobem: *Ve volné přírodě všude kolem cest vidím tabulky s nápisem Židům vstup zakázán. Ale i nad tou jedinou cestou, která nám ještě zůstala, se klene celé nebe. Zamýšlí se i nad vztahem k utlačovatelům: Mám až příliš silný pocit, že navzdory záplavě utrpení a bezpráví všude kolem nedokážu nenávidět lidi, že všechno to odporné a hrůzné dění není nic tajemně vzdáleného a není to nějaké vnější ohrožení, nýbrž skutečná hrozba je velice blízko, protože vychází z nitra člověka. Mohou nám opravdu pořádně znepříjemnit život, mohou nás obrátit o hmotné věci i o svobodu pohybu, ale nakonec jsme to my sami, kdo se špatným způsobem okrádá o nejlepší sílu. . . . Protože nenávidíme.*

Etty si klade všechny otázky, na jaké jen člověk v těchto souvislostech pomyslí – jak obstojí, zda bude umět snášet každodenní bolesti, i když je připravena vzít na sebe to velké a zatím trochu „imagi-

Etty Hillesum: Přervaný život. Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2005

Tábor Orlovy 2009

Letošní tábor v Orlovech se opravdu vydařil!

Putovali jsme s Gandalfem, trpaslíky a hobitem. Ráno nás budil Pavel Coufal trumpetou. Většinou se to sice nelíbilo, ale aspoň nezaspali dny plné zábavy a dobrodružství. Počasí nám dal Pán Bůh dobré

nární“ utrpení. Na odvěkou otázku trpícího člověka Proč právě já? si Etty odpovídá: *Proč ne já, když tolik jiných. . . . A přesto neumí nenávidět a přesvědčuje o tom i své přátele: „Je nutné dát se prodchnout myšlenkou, že každá jiskřička nesvětla ještě nehostinnější místo, než jakým je.“* Klaas, ten starý zarytý zastávce třídního boje, řekl rozhořčeně a překvapeně zároveň: *„Ano, ale to – ale to by bylo zase jen křesťanství.“* A já pobavená horou jeho zmatku, jsem řekla s naprostým klidem: *„No a proč vlastně ne – křesťanství?“* Poslední zápisy jsou už takřka jen hovorem k Bohu, prodchnutým zvláštním klidem: *Lidé říkají: mě do spárů nedostanou. A zapomínají, že člověk není v žádných spárech, když je v Tvém náručí.*

Poslední věta v deníku zní: *Člověk by byl rád náplastí na mnohé rány.*

Ti, kdo se s ní setkali v koncentračním táboře ve Westerborku, jí vydali svědectví, že náplastí na mnohé rány být uměla. Umírá společně se svými rodiči a bratry 30.11.1943, necelé tři měsíce po transportu do Osvětimi.

Jana Šarounová

vlastně pořád, až poslední den přišlo a v noci byla bouřka. Noční hra – Putování temným hvozdem – se stala skoro pravdivou. Les se podobal temnému hvozdu natolik, že vedoucí hru zakázali! Když jsme ráno chtěli napravit hru, zasekli jsme se a začalo pršet, ale hry vevnitř byly také

máme co činit s Ježíšem.

Není jednoduché tohle přijmout. Všichni lidé touží po naději, životní jistotě, uspokojení a naplnění. Ale mnozí to hledají jinde. Ani tehdy Ježíšovi všichni neuvěřili. Není to jasné samosebou. Ježíš to řekl jednoduše: *„Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně“.* A co když nepřijdou? Ještě zřetelněji to čteme ve v.44: *Nikdo ke mně nemůže přijít, jestliže ho nepřitáhne Otec.* Když myslíme na svoje příbuzné, známé, sousedy – nevěří proto, že je Bůh nepřitáhl? Platí tady taková předurčenost? Někdo bude spasen a jiný zavržen?

Není špatné se nejdřív zděsit. Protože skutečně není v naší moci víru získat vlastním úsilím, nemůžeme víru děti naučit, nemůžeme jim ji jednoduše odkázat jako dědictví. Víte to sami. Víra je Boží zázrak, mimo lidské kompetence. Kdo je Ježíš, to nám nemůže zjevit tělo a krev. A když věříme, pak se s námi a na nás stal zázrak Ducha svatého. Ale nejsme úplně mimo hru jako pasivní loutky a nemusíme se bát osudu a předem určeného zavržení. Je totiž třeba připomenout i druhou stranu věci: Otec k sobě lidi táhne! Stojí o nás. Ale nedělá to nějak zázračně (jak mnohdy čekáme). Bůh nejedná mimo Ježíše a jeho slovo. Nepřipravuje nám nějaká extra zjevení. Ale táhne nás k sobě právě skrze slovo evangelia. Víra se rodí a také upevňuje v naslouchání a poslouchání, v rozhodování a v hledání. K víře prostě patří i poslušnost slova. A tam – to znamená vlastně tady, při kázání slova se otvírá ta možnost, že budu přitážen, osloven, získán. Soustředění evangelické tradice na bibli, na stále opakované čtení a vyprávění biblických příběhů vyrostlo z tohoto poznání, že tady, u Božího slova, se rodí víra.

Ten dnešní text v sobě ovšem ukrývá paradox. Ježíš říká: *Kdo ke mně přijde, toho nevyženu.* Představte si ale, ke komu mluví: jsou tam jeho učedníci, ale také lidé lhotejní a ti, kteří ho odmítají. Davy se netlačí, aby je Ježíš přijal. A přesto Ježíš říká: *Kdo přijde, toho nevyženu.* Nemá různé varianty pro různé lidi. Jen jednu: pozvání a otevřenou náruč. To je paradox Boží lásky. Nabízí se stejně všem, i těm, kteří ji odmítají.

My, lidé z církve, jsme na omylu, když si někdy myslíme, že by nám měl Pán Ježíš děkovat, že s ním spolupracujeme. On by vůči nám mohl postupovat také docela jinak. Mohl by nás odmítnout, vyhnat, jako vyháněl demony z lidí a penězoměnce z chrámu, v hněvivém rozhořčení. „Pryč s vámi“, by mohl zahřmět, „taková jako vy nemají v mé blízkosti co pohledávat“. Ale on zve. Ať naráží na nepřijetí, na zeď odporu nebo na vlažnost až lhotejnost, přesto se nenaštve a neurazí. Je bit, ale nastavuje druhou tvář. V Kristu je Bůh takovouhle nepohnutelnou láskou, která umožňuje nový začátek. Boží láska v Kristu totiž nereaguje na naši minulost. To je něco, co my málokdy dokážeme. Když máme s někým špatnou zkušenost, je přítomná ve všem dalším, co s tím dotyčným máme. U Boha je to jinak: Zve a nabízí nový začátek jako by nebylo nic předtím. Já vás nevyhodím. V tom je obsaženo celé Kristovo dílo. Ziskává nás zpátky jako majetek pro svého Otce, nás – odpadlé, zapomnětlivé, sváteční křesťany i unavené členy sboru. Dovoluje, abychom se vrátili, a slibuje, že nikdo nebude odmítnut. Církev jako Kristovo tělo má tento slib stvrzovat tím, že je otevřená a přijímá ty, kdo ještě stojí zpovzdálí, a je otevřená i pro ty, kdo se vzdálili. My máme druhým svou otevře-

ností a odpouštěním dosvědčovat, že ta-
kovy je náš Bůh a my se to od něj učíme.

Jde jen o to, aby nikdo nezůstal po-
zadu, nezabloudil nebo se jinak neztra-
til. V tom je naše svoboda i zodpověd-
nost. Můžeme přicházet, jsme zváni, ale
nikdo nás netlačí. K víře, k modlitbě,
ke čtení Písma není možné nikoho nu-
tit. Tato možnost pozvání se dá odmít-
nout. Ale dá se také snadno promarnit jen
tím, že upřednostníme něco jiného. A pak
se nám stává, že se Pánu Bohu ztratíme
ve svých povinnostech, ve svém strachu,
v péči o svou rodinu. Co bude na prv-
ním místě při plánování času? Budou mít
naše děti čas na hodiny náboženství? Bu-
deme mít čas přicházet do shromáždění?
Neztratíme ze svého horizontu svého Pas-
týře?

Představte si, co by to znamenalo,
kdyby někoho z nás ztratil Ježíš a ten
dotyčný kvůli tomu propadl zatracení,
kdyby nás Ježíš ztratil tak, jako my ztrá-
címe kapesník nebo peněženku. Ten pak
sice někde je, ale nedosažitelný, vyloučen
z našeho vlastnictví, neužitečný, zbytečný
k ničemu. Mnohdy nám připadá tak sa-
mozřejmě, že nás Kristus pořád zve, až
se nám vytrácí vděčnost za jistotu Ježí-
šovy pevné dlaně a v té samozřejmosti se
jí zapomínáme pevně držet.

Ježíšův Otec chce, aby nikdo z nás
nebyl ztracen. Mohli bychom si Boží
ochranu vyložit i tak, že nás Pán Bůh
musí chránit před vším, co je protivné a
bolí. Ježíš, který v poslušnosti vůči Otci
sám šel na kříž, je ovšem dalek toho,
aby nám kázal Boha, který má zabra-
ňovat haváriím a udržovat svět pěkně
v chodu. Nevíme, co se zítra nebo po-

zítrí stane, život je určitým tajemstvím i
kvůli Božím neproniknutelnému plánu,
který přesahuje všechno lidské chápání.
Jsou situace, kterým nerozumíme, které
bolí a kdy se ptáme, k čemu to je. Možná
zažijeme něco těžkého právě proto, že se
Pánu Bohu nemáme ztratit v samozřej-
mosti svého žití. A když se naše víra
viklá, máme vědět, že i pro nás platí to,
co bylo řečeno Petrovi: *A já jsem za tebe
prosil, aby tvá víra neselhala.*

Milí bratři a sestry, ve chvílích, kdy
jiné opory selhávají, kdy nás opouštějí
ti, které máme rádi, Kristus naší opo-
rou zůstává. A otvírá navíc výhled do-
předu k tomu, co nás ještě čeká. Nejen že
nás neztratí, on nás vzkřísí! I když máme
všechno, žijeme v blahobytu, ještě to není
život sám, pokud směřujeme mimo Boha,
žijeme mimo Boží sféru pokoje, lásky, od-
puštění a naděje. Jako lidé jsme stvo-
ření ke společenství s ním. Žijeme teprve
tehdy, když věříme, důvěřujeme, poslou-
cháme, modlíme se a vyhlížíme. *Kdo vidí
Syna a věří v něho, má život věčný.*

Má ho už teď a tady. A přesto evan-
gelista ukazuje ještě k tomu poslednímu
konci: k soudu a vzkříšení. *Ještě se totiž
neukázalo, co budeme.* Ještě je před námi
odhalení toho posledního smyslu všeho.
Jednou zemřeme. To je jisté. Avšak stejně
jistě platí, že ani tehdy Ježíš neztratí
nikoho z těch svých. Nepomine to, co
vzniklo z Ježíšova oslovení a naší vděčné
odpovědi na jeho lásku. To nám Ježíš za-
ručuje. Vzkřísí nás v poslední den. To je
jasný výhled, který nás má nasměrovávat
v těch dalších dnech, které nám Pán Bůh
k životu ještě přidá. Amen

Je to vlastně svým způsobem jednodušší – učení mě ale opravdu baví.

Ptala se Jana Šarounová

Slova, slova, slova VII.

Bůh

Tohle slovo sem vlastně nepatří. Sta-
roslovenština, ze které přešlo do jazyka
českých překladů Bible, jej vzala jako
hotovou věc. Jediný významový posun,
který byl křesťanstvím proveden, bylo
upřesnění, že pravým Bohem je Hospo-
din. Přesto je zajímavé podívat se na roz-
ličné pohledy předků dnešních Evropanů
na bytosti nejvyšší, kterým přičítali moc
nad během světa a svých životů. Všechna
označení – slovanská, germánská i román-
ská – mají své kořeny ve starém společ-
ném indo-evropském jazykovém základu.

Náš výraz „bůh“ se dá stopovat až
k výrazu, který se prý vyslovoval „bha-
gat“ a který znamenal „dávající“.

Odkud si odvodili naši germánští sou-
sedé slovo „Gott“, není zcela jasné (ale-
spoň podle Oxford English dictionary),

a většina výkladů se přiklání k tomu, že
za ním stojí původní kořen „gheu“, který
měl význam: „vzývaný“.

Románsky mluvící část Evropy si
vzala za základ latinské Deus, které má
svůj původ v indo- evropském kořenu
„dei wo“, což v češtině značí světlo ne-
beské, světlo dne.

Asi každý z nás občas přemýšlí, čím
je pro nás Bůh. Správné odpovědi se asi
v časnosti tohoto světa můžeme jen do-
hadovat. Přesto je mi hodně blízká před-
stava dárce, kterou v sobě skrývá slovo
Bůh. Přejde mi i celkem laskavá, neboť
v této představě není člověk, který Boží
dary nepřijal, a tudíž je nemá, zatracen.
Je „nebohý“ a věřím, že nad nebohým se
lépe slitovává než nad zatraceným.

mch

Přervaný život – Deníky Etty Hillesum 1941–1943

Deníky Etty Hillesum, holandské Ži-
dovky, se dostaly na veřejnost až v roce
1981, necelých 40 let po její smrti.
Vzdělaná sedmadvacetiletá žena z rodiny
gymnaziálního profesora je začala psát
v době, kdy v Evropě docházelo ke stále
většímu pronásledování Židů a kdy začí-
nalo být jasné, že jde o jejich totální vy-
hlazení. Etty nebyla vychovávána k víře
k Boha, náboženského života se zřejmě
nijak neúčastnila, a přesto jsme prostřed-
nictvím jejích záznamů svědky podivu-

hodné cesty člověka k Bohu (či Boha
k člověku). V roce 1941 Etty ještě v pod-
statě nijak nestrádala, věnovala se stu-
diu, přátelům, přemýšlela o životě, filo-
zofovala. V prvních kapitolách knihy tak
trochu doznívá její dosavadní život, život
lehce rozmazlené intelektuálky, která se
někdy až příliš zabývá rozebíráním růz-
ných pocitů či myšlenek – aspoň tak na
mě kniha zpočátku působila. S přibývá-
ním zápisů v deníku se ovšem mění jejich
charakter a začínají brát člověku dech.

jsem získala zejména přes tetu, která byla terciářkou františkánského řádu. Ta se o mě v předškolním věku starala, a tak mě nepřímo formovala též duchovně. Když zemřela, už jsem žádnou systematickou náboženskou výchovu neměla, o tyto otázky jsem se začala aktivně zajímat až kolem 15 let. Myslím, že to nebylo náhodou, zemřel mi tatínek, byla jsem hodně nemocná a většinu času jsem trávila doma. Nechodila jsem ani do školy, protože jsem měla individuální studium, takže jsem si doma hodně četla, přemýšlela o určitých otázkách a dospěla jsem k rozhodnutí žít „aktivním“ křesťanským životem. . .

Dospěla jsi tedy k tomu víceméně samostatně a až pak jsi vyhledala sbor?

Nejdřív jsem se ptala v katolické církvi, ale tam pan farář nebyl příliš ochotný k rozhovorům, tak jsem to nakonec zkusila v husitském sboru v Kladně a tam jsem už zakotvila.

Místní bratr farář Jurek měl také velmi blízko k jiným církvím, stýkali jsme se hodně s jinými sbory, z evangelického i částečně z katolického prostředí, takže jsem k jiným církevním prostředím neměla nikdy daleko. V kladenském sboru jsem stále členkou, ale teď se tam moc nedostanu. V evangelické církvi mám řadu přátel, hlavně přes Mikuláše. Dokonce moje nejlepší kamarádka je evangelička, i když se mnou příliš nesdílí žitou vírou. Ve vinohradském sboru jsem ještě neměla moc času k navazování vztahů, pořád hlavně pečuji o děti, ale přece jenom některé lidi už znám z pobytů na horách v Janských Lázních či ze setkání sester.

Jak bys srovnala evangelickou a husitskou církev? Obě asi budeš znát

docela dobře – jsou rozdíly velké?

Musím říci, že Církev československá husitská je specifická v tom, že každý sbor je dost odlišný. Některý sbor je veden tradičně, postaru, odvolává se na původní národnostní důrazy, některé sbory jsou blízko evangelické církvi, některé katolické, jiné jsou trochu ovlivněny třeba i charismatickými důrazy. Celkově není až na výjimky zdůrazňován sjednocující prvek, v podstatě každý farář se svým společenstvím vytvoří nějakou zvláštnost. (Jediným sjednocujícím prvkem je liturgie). Přestože má církev svou přesnou teologickou koncepci, mnoho sborů se jí vyloženě nedrží, zatímco v evangelické církvi je, zdá se mi, koncepce až na nějaké výjimky víceméně stejná. V tom je asi zásadní rozdíl.

V Praze také chodíš do husitské církve?

S dětmi to moc nestíhám, jsem ráda, když přijdu sem, kde bydlíme. Také to vůbec není jednoduché se s dětmi soustředit, ať už sloužím bohoslužby já, nebo jsem jen přítomna. Už dlouho jsem si nedokázala vzít velký užitek z kázání, což je asi zkušenost všech rodičů s malými dětmi. Ale pokřtila jsem tady v husitském sboru svého synovce.

Ještě zpět k tvé práci. Jak by sis to po mateřské dovolené dál představovala? Chtěla bys zůstat u učení?

Pokud by to šlo, ráda bych časem učila víc. Duchovenská služba je na jednu stranu určitě pestřejší, člověk se setkává i s hraničními životními situacemi, spousta lidí je mu mnohem blíž a může být možná pak i víc zklamaný ze vztahů. Ve škole si odučí předmět, na který je specializovaný, promluví se studenty, vyzkouší je, ale ten osobní prvek už tam tolik nenese.

Sborový dopis

Milí bratři a sestry,

po prázdninách Vás opět zveme pravidelnému setkávání ve vinohradském sboru. Církev – to nejsou budovy ani faráři, ale lidé, kteří přicházejí, aby společně tvořili Kristovo tělo v tomto světě. Vinohradský sbor – to jste Vy, když přicházíte a když společně nasloucháme slozům Písma, sdílíme se o své poznání víry i o své radosti a strasti. Máme před sebou soustředěnější čas školního roku s jeho pravidelným rytmem, a tak vám předkládáme tato pozvání:

Setkávání dětí se bude konat každou středu od 16 hodin pro všechny děti. (Po společném zahájení je rozdělíme do skupin podle věku)

Konfirmandi se připravují na svou slavnost konfirmace (29. listopadu 2009) v pondělí od 18 hodin.

Mládež se bude scházet od října také v pondělí od 19 hodin.

Schůzky **starších věkem** začneme v úterý 15. října 2009 zase od 14.30 nahore v klubovně.

Biblické hodiny se budou konat každou středu od 19 hodin, počínaje 7. říjnem. Každý první čtvrtek v měsíci se koná **ekumenická bohoslužba** s vysluhovaním Večeře Páně od 19 hodin (střídavě u nás a ve sboru Československé církve husitské v Dykové ul.1).

Na životě sboru se aktivně podílí několik skupin dobrovolných spolupracovníků: presbyteri, křesťanská služba, učitelé nedělní školy, hospodářská komise. Pokud byste se chtěli nějak zapojit i Vy,

ozvěte se, budeme rádi.

Zázemí pro naši práci vytváří správce b. Pavel Coufal, který má nyní vlastní kancelář v 2. patře.

Co nás čeká?

V neděli 13. září chceme po bohoslužbách krátce představit děti a jejich zážitky z letního tábora v Orlovech.

V neděli 20. září se náš sbor stane hostitelem Obchůdku Jednoho světa, který má prodejnu v přízemí v domě a slaví už 15. výročí svého založení. O činnosti, která zdaleka nespočívá jen v prodeji výrobků fair-trade, se můžete dozvědět při programu od čtvrtka do neděle.

V neděli 27. září 2009 začínají bohoslužby už v 9 hodin! Přijďte, prosím ještě o něco dřív, protože naše bohoslužby budou přenášeny rozhlasem na stanici Praha 2. Prosíme Vás, abyste využili této příležitosti posloužit všem, kteří do shromáždění nemohou přijít. Vy přijďte! Svou účastí, zpěvem i modlitbami můžeme veřejně dosvědčit svou víru a projevit zájem o další lidi. Je to mimořádná příležitost, protože posluchačů bývá přes 250 000.

Chceme upozornit také na televizní pořad „Biblická pátrání“, která vysílá ČT 1 každou sobotu v 8.00 a jsou určena dětem od 8 do 12 let, ale zaujmou i Vás starší. Pátrací výlety zavedou děti na různá místa v Čechách i Izraeli a nabízejí klíčové příběhy Bible.

Na setkání s vámi se těší Vaše farářka
Ester Čašková

Fair trade v České republice 17.–20. září

17.9. čtvrtek

11.30 a 14.00 hodin, Náměstí Miru, Praha 2:
Historie a současnost FAIR TRADE ve světě i u nás a obchůdků JEDNOHO SVĚTA v Praze
(Prezentace proběhne v rámci propagace středisek Diakonie Českobratrské církve evangelické během akce „Jarmark u svaté Ludmily“)

19.9. sobota

14.00 – 17.00 hodin: Děti a FAIR TRADE – hry v parku u Vinohradské vodárny, Praha 2; při nepříznivém počasí v budově Farního sboru ČCE, Korunní 60, Praha 2

15.00 – 18.00 hodin: Den otevřených dveří (Obchůdek JEDNOHO SVĚTA a sborový sál Farního sboru ČCE v prvním patře, Korunní 60, Praha 2)
Setkání se spolupracovníky z firem F.A.I.R.E Dráž'any a GEPA Wuppertal, Německo
Téma: Káva v podobě FAIR TRADE – přednáška spojená s ochutnávkou
Setkání se členy Asociace pro FAIR TRADE v ČR a někdejšími i současnými dobrovolnicemi obecně prospěšné společnosti JEDEN SVĚT

Po celý den prohlídka Obchůdku J.S. v Korunní ulici č. 60 s možností nákupu nejnovějšího zboží

20.9. neděle

9.30 bohoslužby v modlitebně Farního sboru ČCE Korunní 60, Praha 2 (kázáním poslouží Mgr. Jaromír DUS)

11.30 FAIR + BIO oběd, sborový sál Farního sboru ČCE v prvním patře, Korunní 60, Praha 2

13.30 – 16.30 modlitebna Farního sboru ČCE, Korunní 60, Praha 2:
MOZAICA JEDNOHO SVĚTA – vzpomínání jak a s kým jsme začínali a kam jsme společně došli. Setkání se středisky Diakonie, chráněnými dílnami, se sbory ČCE...
...zkrátka s těmi, kdo s námi byli a jsou 15 let na cestě

Po oficiálním zakončení bude navazovat volný rozhovor a setkání u kávy a čaje ve sborovém sále v 1. patře

Ekumena v praxi

Rozhovor s Evou Vymětalovou Hrabákovou

Ve sboru je asi málo lidí, kteří neznají Mikuláše Vymětala, jenž byl v minulosti na částečný úvazek duchovním vinohradského sboru. Poslední dobou jej zase častěji vidáme, tentokrát i s jeho rodinou – Vymětalovi ve sborovém domě nyní bydlí a Mikuláš zde má kancelář. Jeho manželku Evu však někteří dosud příliš neznají – a proto jsem se vydala se s Evou více seznámit.

Evo, já vím o tobě vlastně jen to, že jsi husitská farářka, za manžela máš evangelického faráře a máte dcerky Juditu a Deboru. Pak jsem si také našla, že jsi v seznamu vyučujících na husitské teologické fakultě. A tam směřuje moje první otázka – v současné době učíš, nebo jsi na mateřské dovolené?

V současné době tam pracuji na dohodu o pracovní činnosti – mám hodinu a půl týdně přednášku na téma Starověký Izrael a jeho sousedé. To jsou zejména oblasti využívající západosemitské jazyky – soustředíme se na četbu textů z těchto oblastí, případně na historické informace vztahující se k náboženství západosemitských etnik. Je to výběrová přednáška zejména pro religionisty, judaisty, případně pro husitské teology i studenty z dalších příbuzných oborů, kteří o to mají zájem.

Zůstala jsi na fakultě hned po ukončení studia?

Já jsem ještě zároveň studovala na filozofické fakultě religionistiku, kterou jsem pak dodělávala současně s doktorátem na husitské fakultě. Zabývala jsem se západosemitskými etniky, Ugaritem a okolními národy, jejich náboženstvím a vztahem ke Starému Zákonu. Inklinovala jsem k religionistice už na gymnáziu, vlastně v té primitivní podobě už na základní škole, a tak jsem ráda, že jsem i

tento obor mohla studovat.

Po ukončení religionistiky na FF UK jsem rok a půl působila jako farářka v jičínském sboru, potom jsem se opět vrátila na HTF, začala vyučovat jako asistentka a po obhajobě doktorské disertační práce jako odborná asistentka na katedře biblických studií.

Jak vzpomínáš na práci v jičínském sboru? Bylo to pro tebe zajímavé období?

Práce sama o sobě byla hezká, problémem bylo trochu to, že tam zůstal původní farář, a když jsem nastoupila jako nová duchovní, těžko se s tím vyrovnával. Byl se sborem srostlý, měl svoji představu o tom, jak by vše mělo probíhat, a neuměl se se svými aktivitami rozloučit – těžko jsem pak toho mohla mnoho dělat já, bylo to složité pro oba. Nakonec jsem ze sboru odešla a vrátila se ke své původní činnosti.

Jak velký byl jičínský sbor?

Byl to jeden z větších sborů v Církvi československé husitské. Byla tam docela příjemná mládež, učila jsem děti, pokoušela jsem se uskutečnit řadu aktivit. Mívali jsme také společně s jinými sbory ekumenické bohoslužby, hodně jsme se stýkali s katolíky, pořádali jsme setkání se zpěvy z Taizé. S mládeží mě práce hodně bavila. Do dnešní doby jsem s některými lidmi z Jičína v kontaktu a mám s nimi velmi přátelské vztahy.

Ekumena je asi s tvým životem dost spojená, nakonec máte s Mikulášem ekumenické manželství – byla jsi vždy proekumenicky zaměřená? Jak se vůbec utvářel tvůj vztah k víře, církvi?

Byla jsem pokřtěná v římskokatolické církvi, základní seznámení s křesťanstvím